

ційним нормативно-правовим актом в Україні є Закон України «Про запобігання корупції». Зазначимо, що прийняття якісно нового антикорупційного законодавства не означає завершення процесу його реформування, яке забезпечить виконання задекларованих цілей та завдань, що мають надзвичайно важливе значення для забезпечення національної безпеки України. Реалізація антикорупційних нормативно-правових актів в Україні стане реально можливою лише тоді, коли будуть створені належні умови й механізми їх правильного застосування. На практиці це потребує набагато більше зусиль, часу та ресурсів, ніж підготовка будь-якого закону.

Список використаних джерел

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон України від 07.12.1984 № 8073-X. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10Text>.
2. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16.
3. Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_101Text.
4. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14Text>.
5. Про запобігання корупції : Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18Text>.
6. Про Національне антикорупційне бюро України : Закон України від 14.10.2014 № 1698-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698-18Text>.
7. Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_102Text.

ВЗАЄМОДІЯ СУСПІЛЬСТВА І ВЛАДИ: СУЧАСНІ СВІТОВІ ТЕНДЕНЦІЇ

І. М. Сірда, магістрантка, кафедра правознавства ПУЕТ

Сучасна європейська практика при формуванні ефективних та правильних взаємовідносин держави та суспільства демонструє високу політичну активність громадян, дотримання їхніх прав і свобод. Така активність громадян вимагає від органів державної влади ряду гарантій, які виробляються в процесі діалогу, а пропозиції громадськості враховуються при прийнятті рішень владними інституціями.

Можна досить чітко визначити певні передумови ефективної взаємодії громадськості з владою та формування громадянського суспільства за допомогою деяких усереднених показників, зокрема, таких як місце країни у світовому рейтингу за показником валового внутрішнього продукту (ВВП) на душу населення та рівень корупції. Не випадковим є те, що перші місця у світовому рейтингу економічного розвитку, за оцінкою Міжнародного валютного фонду та Світового економічного форуму, займають такі країни, як: Ліхтенштейн, Норвегія, Швейцарія, Ісландія, Люксембург, США, Австралія, Данія, Швеція та інші високорозвинені країни зі сталим громадянським суспільством. Життєвий рівень населення цих держав забезпечує їхню економічну самостійність, що сприяє їх активній участі у громадському житті [3].

Більш чітко показує рівень взаємодії громадянського суспільства із владними інституціями такий фактор як рівень корупції в країні. Так, високий рівень корупції свідчить про слабкість або повну відсутність захисту господарюючих суб'єктів та особисто громадян судовою владою, про засилля чиновництва, про неспроможність чи небажання державних органів забезпечити рівні права громадян. Країни, в яких громадянське суспільство розвинене на високому рівні, займають провідні місця за показником низького рівня корупції (Данія, Фінляндія, Швеція та ін.). На противагу, показники країн СНД набагато нижчі, оскільки громадянське суспільство в них слабо розвинене та не може ефективно комунікувати з органами державної влади та впливати на чиновників.

Щодо взаємовідносин громадськості та органів державної влади в країнах Європи, де партнерські відносини закріплюються на конституційному рівні та дійсно реалізуються серед громадян, то розрив між державою і громадянським суспільством практично відсутній завдяки виробленим ефективним стратегіям їхньої взаємодії, створенню дієвої нормативно-правової бази, удосконаленню і переносу акцентів на підвищення культурної складової.

Так, наприклад, у Польщі виокремлюють такі форми взаємодії громадянського суспільства та органів влади: виконання публічних завдань неурядовими організаціями; взаємне надання інформації щодо запланованих напрямків діяльності та співпраці з метою гармонізації взаємовідносин і заходів державного

управління (на місцевому рівні); проведення консультацій з неурядовими організаціями щодо проєктів нормативно-правових актів, які стосуються статутної діяльності таких організацій [4, с. 244].

У Конституції Німеччини зазначається, що «вся державна влада виходить від народу» (ч. 2 ст. 20) [1]. Народ – це громадяни з їхніми закріпленими в Конституції правами, які несуть обов'язок підтримувати загальний порядок у суспільстві та брати участь у вирішенні суспільних проблем, плідно співпрацюючи із владними структурами. Ключовим поняттям тут виступає саме співпричетність, участь кожного громадянина без винятку в громадському житті та вирішенні соціальних проблем. Активна участь людей у формулюванні урядової політики та громадському житті не може обмежуватися лише волевиявленням біля виборчих урн на дільницях для голосування та реалізацією виборчого права. Так, кожен третій громадянин Німеччини у свій вільний час свідомо і безкорисливо трудиться на благо суспільства, де близько від 10 до 21 години в місяць займається громадськими роботами у таких сферах: соціальній, культурній, освітній, спорту та організації дозвілля. За останні роки рівень громадської активності все більше зростає, але зміщується в сторону невеликих, самоорганізованих груп. Держава в свою чергу надає фінансову підтримку з бюджету на розвиток діяльності різного роду громадських організацій як на загальнодержавному, так і на місцевому рівні. Зокрема, пряма фінансова підтримка надається за кількома напрямками: виховання молоді, охорона довкілля, міжнародний розвиток, де надаються гранти на реалізацію проєктів чи укладається відповідна угода між компетентним міністерством та громадською організацією щодо довгострокового стратегічного партнерства та співробітництва (наприклад, про надання державної цільової підтримки).

Натомість у Хорватії створено спеціальний Національний фонд розвитку громадянського суспільства, який надає постійну підтримку різного роду громадським організаціям, при цьому на достатньо тривалий період – як правило, на 3 роки. Крім цього, громадські організації також отримують різноманітні гранти від профільних міністерств на підтримку власної діяльності у відповідних сферах (наприклад, благодійництво, охорона здоров'я, освіта, спорт, мистецтво та інші) [2]. Відносно нетрадиційною

формою фінансової підтримки власної діяльності громадян можна визначити практику використання коштів, отриманих від виграшів у лотерею, з утриманням податку на доходи фізичних осіб.

Таким чином, оцінити наявність активного громадянського суспільства, яке може вести ефективний діалог з органами державної влади та впливати на них у тій чи іншій державі досить важко. Проте можна сказати точно, що активна участь громадськості та його взаємодія із владою передбачає налагодження конструктивної взаємодії між органами влади, суб'єктами господарської діяльності та інститутами громадянського суспільства при вирішенні соціально значимих проблем, реалізуючи принцип соціального партнерства. Тут йдеться не про врахування громадської думки під час прийняття відповідних рішень органами державної влади, а про спільний аналіз актуальних проблем, які належать до діяльності державного органу, та визначення альтернатив їх вирішення.

Список використаних джерел

1. Конституция Федеративной Республики Германии от 23 мая 1949 г. URL: http://www.concourt.am/armenian/legal_resources/world_constitutions/constit_germany/german-r.htm.
2. Державне фінансування організацій громадянського суспільства. Як запровадити європейські стандарти? / [О. Ю. Вінніков, М. В. Лациба, Д. С. Ковриженко [та ін.]. Київ : Агентство «Україна», 2010. 224 с. URL: http://ipo.org.ua/wp-content/uploads/2015/06/finance_NGO_2010.pdf.
3. Рейтинг стран мира по уровню валового национального дохода на душу населения. Гуманитарный портал. URL: <https://gtmarket.ru/ratings/rating-countries-gni/rating-countries-gni-info>.
4. Турута Е. Формирование гражданского общества и становление демократии в Центральной и Восточной Европе. Закон и жизнь, 2013. № 9/3. С. 241–245. URL: https://ibn.idsi.md/ro/vizualizare_articol/26506.

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕНАДАННЯ ДОПОМОГИ ОСОБІ, ЯКА ПЕРЕБУВАЄ В НЕБЕЗПЕЧНОМУ ДЛЯ ЖИТТЯ СТАНІ

В. О. Бреус, студентка 2-го курсу, кафедра правознавства ПУЕТ; науковий керівник – д. ю. н. Білокін Р. М.

Конституцією України закріплено, що людина, її життя та здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються